



# אני זרוק, לא?

אי אפשר שלא להבחין בו, מטורבל גוף, שיער ארוך המסלסל ומעטר את פניו וחיוך רחב מתוח מאוזן לאוזן, נא להכיר: זאב קורין, המכונה "וופקה":

רק בן 29 וכבר מיואש מהחיים, "אכלתי אותה בהאונטה", הוא אומר, "כל מה שעשיתי וניסיתי לעשות, לא הלך לי".

## מספר וופקה:

חוז מהתקופה של פעם, נו באמת, אז היה טוב, אתם זוכרים את הזקנה המדליקה והמפורסמת מרגוט קלאוזנר נשמתה עדן? כן, אתם בטח זוכרים. אז איתה היה לי הכי טוב. אני הייתי בנהג שלה והשומר ראש שלה במשך ארבע שנים. שינו היינו בראש אחד, היא עם הרוחות ואני עם, נו, אתם כבר יודעים, עם מה. היא היתה שיגעון, איזה מותק של זקנה, היא הייתה יושבת בסיאנסיס ומדברת עם אנשי העולם ההוא, ואני הייתי יושב על ידה, תופס ראש טוב והיה מעניין לאללה. רק הכל שפיתאום הסתלקה לה. בטח היתה לה איזושהי פגישה עם איזה רווח, וכך נשארתי בלי עבודה.

זה קצת קשה, לאחד שנראה זרוק כמוני, והמקום היחידי ששם נראיתי די נורמאלי זה באולפן, שם במילא כולם זרוקים, אז התחלתי לעבוד בתור סאונד-מאן, על הכיפק, כל היום מוסיקה, אקשן, שיגעון, את זה אני אוהב. עבדתי בהרבה סרטים, כמו למשל ישן כוכב עליון, ניקמת דם ועוד המון. אני לא זוכר שמות. המוח שלי דפוק בכל מה שקשור בוויכוח, אבל חוץ מזה אני מתפקד על הכיף-כיפק.

יש לי גם המון חברים, שחקנים מפורסמים, כמו הרע לי ואן-קליף, מהטוב הרע והחמור, העניין הוא שבאמת הוא לא רע בכלל, בתור הגיגה, היינו מעשנים יחד ועושים חיים נפלאים.



זאב ("וופקה") קורין רמונט בנשמה

ועוד כל מיני שחקנים תוצרת הארץ. אבל הם פשוט לא פוגזקציה, חושבים שהם מי יודע מה.

וככה, מה אני לך, יום אחד פשוט נשבר לי מהסרטים, אז עובתי והלכתי לעבוד בעיר המכוניות. מהירות אני נורא אוהב, זה מדליק אותי, ובייחוד אני אוהב מכוניות אמריקאיות גדולות, שתופסות מהירות ואפשר ממש להרגיש שממריאים. אבל איפה הכיף אם הם לא שלי?

כשנשבר לי מעיר המכוניות, התחלתי לעשות כל מיני דברים, מכל הבא ליד. וכשאין, אז יושבים בבית (אני גר בדירה שכורה, זרוקה, אבל יפה, הכל בפנים אני עשיתי לבד, אני מת על הבית שלי. זה הארמון שלי, לכל אחד יש ארמון סוג שונה, שלי זרוק, אבל הוא שלי).

הבנאדם פותח את המערכת פוליווליום, שומע מוסיקה פריי-קית, ממלא את הראש עד שיסתדרו לו שם כל הרהיטים, ואז הוא מרגיש על הכף-כיפק.

בזמן האחרון עבדתי שוב בתור סאונד-מאן בברזיל טרופיקל, ובסוללה טובה. מה אני, הכושים האלה הם טעם החיים, ולא קוקה קולה. איזה טיפוסים, ממש שיגעון! איזה קצב! איזה אוויר! רה! אבל מה, אני לא מתחייב, מי יודע מתי יישבר לי, ומה יבוא לי לעשות מחר? אני זרוק, לא?

אז מותר לי לקבל שיגעון ולעשות מה שבא לי, מתי שבא לי. אני לא מוזיק לאף אחד, חי את חיי, למה לא? אמא שלי סורי בלת ממני, היתה רוצה לראות וופקה מיישוב, ואבל מה קרה לה? הבנאדם מבסוט ככה, אז למה להשתנות?

תראי, הספקתי לעבור כבר שלוש מילחמות, ואיזה דברים ראיתי, לא נדע! יצאתי חי בנס, אז עשיתי לעצמי את החש"ב בון. אני חי רק פעם אחת, אז למה לא לחיות איך שאני רוצה, ולעשות מה שעושה לי טוב? אני מצפצף על כולם, אני חי בשביל וופקה!

עד כאן וופקה.

## טיכוס השבוע

אל תסתכלו עליו ככה, איך שהוא נראה, כזה גדול ומפחיד. יש לו נשמה של ציפור, אם חבר צריך טובה, וופקה הוא הכתובת, ולא משנה מתי, אפילו באמצע הלילה. אם לחבר אין איפה לישון, הבית של וופקה תמיד פתוח, נקי ומסודר, ויש אוכל טוב, ואפילו עוגות דליקאטס. "זה עוד נשאר לי מהתקופה שהייתי קונדיטור", הוא אומר, "כן, כן, גם את זה כבר הספקתי לעשות, ודווקא אהבתי מאד לאפות עוגות, בייחוד כשיכולתי לאכול אותן כל הזמן".

"מה שאני באמת מחפש זה אחת שתיבא לי את המול בחיים, שתעשה לי רמונט בנשמה. אז אם יש אחת כזאת, אני מחכה לה, עם גרות דלקים, אווירה טובה, מוסיקה משגעת, ומצבררוח מסודר. הכל חופשי חופשי. חיים רק פעם אחת, לא?

התעלה המתוכננת בין היסדהיטוכן לים המלח. "במים האלה, שירומו בין המפלי סים, נפתח סוגים שונים של פירות ים אשר ניצא לחו"ל. המחקר שלנו מספק היום ידע על זירון תהליך הגידול של הדגים על-ידי אספקת מזון מיוחד ותנאי גידול יוצאי דופן. היום, כשהמחקר עומד בקדמת סיומו, אנו יכולים לבשר, כי בקרוב יצא לשוק דג נוסף טעים ועשיר", אומר קיסל. יצא אחר שפותח למימדים בעלי משמ"עוהם החסילונים. "את תוצרת החסילונים נים אנחנו מייצאים ליצוא, היות וזהו מאי כל לא כשר, אך מכניס למדינה מטבע זר רב". טוען קיסל. ואם הישראליים עדיין החק סופלים ממחסור בשרימפס, הם יכולים להתנהם בכך שהם תורמים ברעבונם לקרן פת הדולארים של המדינה.

בדם, מיקדו את תשומת-הלב במאכליים העשירים בחלבונים ודלי שומן. הרגלי אכילת הדגים של הישראלי הד ממוצע, מצביעים על כמות של קילו דג ים לעומת קילו דג מבריכות מים מתורקים, שהיא אוכל במשך השנה. כדי לספק את צרכי האוכלוסיה בדגים מייבאת היום ישראל בין חמישה לעשרת אלפים טון דגים. גידול הדגים בבריכות מים מתוקים הפך לתענוג יקר ביגלל מחירי המים. בריכות דגים רבות במשקי הצפון, יובשו והפכו לשדות כותנה. על מנת להגדיל את כמות הדגים ואת אפשרויות הניצול של חקלאות ימית, שוקדת קבוצת מחקר בראשותו של אלון (מיל), יוחאי בן-גורן על יצור ידע שיאפיין שר גידול של "פירות ים" כגון דגים,

את חיתתים גם על המשרתים בקבע והם רשאים לפשוט כל חייל או קצין, עד לדרגת סרן. מתוך הנחה שבעליה דרגות הבכירות מקפידים על מיצוות לבוש קלות כחמורות ומהווים מה שקרוי "דוגמה אי שית" לפקודיהם. המציאות, כרגיל, מפ ריכה הנחה זאת. לא אחת ניתן לראות קצינים בכירים שאינם נושאים כובע כי כותפת, ושמתוך נעליהם מבצבצות גרי ביים בכל צבעי הקשת, שלא להזכיר את הכפתור האחרון בחולצה, שקשה מאד לסי גור אותו בחודשי הקיץ החמים וגם לנשום. מדוע, בעצם, החיילים כה מרושלים בהופעתם? תחילה סברו בצה"ל כי המדור בר ביחידות-שירותים בלצד, שבהן המשר מעת ממילא אינה מעולה, אלא שבאחר רונה פשטה התופעה גם ביחידות מובי חרות. נראה שהסיבה לאופנת המדים הר מרושלת נעוצה בלבושם של אנשי המיר לואים, שברדך-לכל אינם מצויידיים בכל האבזורים התקניים. המילואמיניקים הביאו לצה"ל את אופנת נעלי הפלאידוס במקום הנעליים הצבאיות המגושמות, את השטיי נו בין ביגדי-עבודה ל"בגדי א" ויצוא באלה חידושים והמצאות, אבל את איש" המילואים המרושל לא משליכים לכלא הצבאי בגלל הופעתו. פשוט סולחים לו, ולא מנסים לתקן את המצב ולספק לו את הגומיה, הכובע והגיהיחודה שבלעדיהם, כנראה, חייל אינו חייל.

עניין הכובע הפך זה מכבר בדיחה בי צה"ל. הכומתה — לנשים ולגברים — למעשה הסתר-שימוש מלבד על מיגרש המיסדרים, כאשר מניפים את הדגל. במייחוד מגוחכת כומתת החיילות, זהו מין צניכובע, שריו משונה משנות הארבעים, שלא ניתן לחבוש אותו על הראש מפאת צורתו המזורה, הוא אינו מתאים למידות הראש וכדי שלא ייפול יש להדקו בסרי כות לרוב. בחורף אינו מחמם אלא גרי טב, ובקיץ הוא מחמם. הפתרון של נשי את הכומתה בכותפת, המקובל בצבא מזה שנים, אינו מניח כנראה את דעתם של הדגים הבכירים. בחדושים האחרונים מהלכת במרבית יחידות צה"ל שמועה עיר קשת לפיה, החל מחודש אקטובר יחויי בו החיילים לחבוש את כובעיהם כשהור תם מחוץ לתחום הבסיס. יש אף המוכי דים חוזרים מינהליים בנדון, אלא שאיש אינו יודע מה מקור השמועה ומה מידת האמת שבה. אם אכן תוכנן כנכונה — תחוסי ההוראה בדבר הכובע לאנזמאליות אחרות בתחום המשמעת הצבאית.

האיזור המסוכן. מיבצע-מלביש, עם התועלת (המפוקפקת) שבהם, מהווים הר צאה כספית לא-מבולטת והקצאת כוח אדם חיוני של המיטרה למיבצע מיותר. שרי-הביטחון החליטו לטפל בקוסמוטיקה — ולא לתקוף את הבעיות הקשות באמת. כיצד מטפלים בצה"ל בבעייה כמו עישון סמים למשל? בנושא רגיש כזה אין שר פוט מהיר, והסחבת חוגגת.

חייל שידוע למפקדו כמי שעישון סמים בתחום הבסיס או מחוצה לו, יוכל להמי שיק לעשות כן ללא הפרעה במשך שביר עות ארוכים. במשך זמן זה עשוי המפקד לדווח למצ"ח (מיטרה צבאית חוקרת) על החייל, ואלה יבדקו אם יש לו קשר לספקיסמים המוכרים למיטרת ישראל, במטרה לחסל את הנגע מן השורש. בדיי קה כזאת תאריך עוד שבועות מיספר, ואם לא ימצאו קשרים בין חייל לספק עשויים אנשי מצ"ח להזמין לחקירה, או לערוך פטיטה על מגוריו בבסיס בניסיון לתפוס אותו על חם. אם ייכשל ניסיון כזה, יכול החייל להמשיך ולהשתמש בסם. מצבת כוח האדם של מצ"ח המטפלת בר נושא זה אינה מתקרבת אפילו לזו של המלבישים.

מיבצע-מלביש יימשכו ככל הנראה כמה חודשים. עתה פותחים אנשי פיקוד מרש"ל במיתקפה על החייל המרושל, ואחריהם יבואו בוודאי רוב היחידות בצה"ל. המיבי צע יימשך, החיילים יתלבשו יפה, והמיש מעת — כך מאמין שרי-הביטחון — תרי קיע שחקים. אולי, בינתיים, מתלוצצים החיילים, האיזור המסוכן ביותר לשרת בו הוא — השטח שבין רמת-גן לצריפין.

## חקלאות

לא על השרימפס לבדו

### באילת מנסים

### פתח חקלאותיים

### בתנאים מזאבותיים

מחלות הלב ועליית שיעורי החולסטרול